

Sygn. akt II K 672/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gąsior – Majchrowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Rytych

przy udziale Prokuratora A. K.

po rozpoznaniu w dniach: 17.03.2016 r. i 25.04.2016 r.

sprawy:

D. K.

syna Z. i Z. z domu P.

urodzonego w dniu (...) w T.

oskarżonego o to, że:

I. W nocy 27 lipca 2015 r. w T. M.. woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do punktu skupu złomu przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu jednego skrzydła kraty zabezpieczającej okno oraz wepchnięciu tego okna do wnętrza dostał się do środka budynku biurowego skąd zabrał w celu przywłaszczenia wiadro plastikowe z mosiężnym bilonem o wadze 45 kg, teczkę z dowodem osobistym, dowodem rejestracyjnym od samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), prawem jazdy, dokumentami uprawniającymi do kierowania wózkami widłowymi, dwoma kartami bankomatowymi banku (...) oraz (...) oraz kartą pamięci do nawigacji marki R. (...) GB, dwa telefony komórkowe marki N. (...), pistolet wiatrówka 8 strzałowy z magazynkiem z 8 nabojami, następnie z hali magazynowej zabrał w celu przywłaszczenia cztery pojemniki z miedzią o wadze łącznej 20 kg, metalowy zacisk spawalniczy oraz przedłużacz koloru czarnego o długości 100 metrów, powodując straty w łącznej wysokości 3.650 złotych na szkodę G. Ś. (1), przy czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy za podobne przestępstwo umyślne

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. W okresie od 26 kwietnia 2015 r. do 27 kwietnia 2015 r. z klatki schodowej bloku w T. M.. woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki R. (...) o wartości 849 złotych, czym działał na szkodę K. K. (2), przy czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy za podobne przestępstwo umyślne

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

1. oskarżonego ***D. K.*** uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I. i II. aktu oskarżenia z tą zmianą, iż w opisie czynu I. eliminuje wyrażenie „dowodem osobistym”, a ponadto, przyjmuje, iż czyn opisany w punkcie I. aktu oskarżenia wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 14 kwietnia

2016 roku, zaś czyn opisany w punkcie II. aktu oskarżenia wyczerpuje dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 14 kwietnia 2016 roku i za to:

a) za czyn opisany w punkcie I. aktu oskarżenia na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) za czyn opisany w punkcie II. aktu oskarżenia na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 85 §1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **D. K.** za zbiegające się przestępstwa, opisane w punktach 1 a. i 1 b. wyroku łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **D. K.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 lipca 2015 roku godzina 12:20 do dnia 29 lipca 2015 roku godzina 15:40, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **D. K.** do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego G. Ś. (1) kwoty 3.400 (trzy tysiące czterysta) złotych;

5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **D. K.** do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. K. (2) kwoty 849 (osiemset czterdzieści dziewięć) złotych;

6. zwalnia oskarżonego **D. K.** od opłaty oraz od obowiązku zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 672/15

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Asesor Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim postawił oskarżonemu D. K. zarzut popełnienia czynów polegających na tym, że :

I. W nocy 27 lipca 2015 r. w T. M.. woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do punktu skupu złomu przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu jednego skrzydła kraty zabezpieczającej okno oraz wepchnięciu tego okna do wnętrza dostał się do środka budynku biurowego skąd zabrał w celu przywłaszczenia wiadro plastikowe z mosiężnym bilonem o wadze 45 kg, teczkę z dowodem osobistym, dowodem rejestracyjnym od samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), prawem jazdy, dokumentami uprawniającymi do kierowania wózkami widłowymi, dwoma kartami bankomatowymi banku (...) oraz (...) oraz kartą pamięci do nawigacji marki R. (...) GB, dwa telefony komórkowe marki N. (...), pistolet wiatrówka 8 strzałowy z magazynkiem z 8 nabojami, następnie z hali magazynowej zabrał w celu przywłaszczenia cztery pojemniki z miedzią o wadze łącznej 20 kg, metalowy zacisk spawalniczy oraz przedłużacz koloru czarnego o długości 100 metrów, powodując straty w łącznej wysokości 3.650 złotych na szkodę G. Ś. (1), przy czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy za podobne przestępstwo umyślne

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. W okresie od 26 kwietnia 2015 r. do 27 kwietnia 2015 r. z klatki schodowej bloku w T. M.. woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki R. (...) o wartości 849 złotych, czym działał na szkodę K. K. (2), przy czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy za podobne przestępstwo umyślne

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

* * *

W dniu 18 maja 2016 roku oskarżyciel publiczny – Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim wystąpił z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku, wskazując, że wniosek dotyczy oskarżonego D. K. co do całości wyroku.

* * *

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 11 kwietnia 2015 roku K. K. (3) kupił rower Romet koloru biało – niebieskiego za kwotę 849 złotych, który pozostawiał na klatce schodowej bloku przy ul. (...) w T. przypinając go zapięciem do rury. W nocy z 26 kwietnia 2015 roku na 27 kwietnia 2015 roku D. K. zabrał w/w rower wykorzystując nożyce do cięcia, którymi przeciął zapięcie. Następnie D. K. zastawił przedmiotowy rower w lombardzie w P..

(zeznania świadka K. K. (2) – k. 69v.-70 zbioru C akt 2 Ds. 756/15, k. 46v.-47 akt sprawy II K 672/15;

paragon – k. 91 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k. 20 zbioru A akt 2 Ds. 756/15, k. 111 zbioru A akt 2 Ds. 756/15, k. 45-46 akt sprawy II K 672/15;

zeznania świadka M. C. – k. 63v. zbioru C akt 2 Ds. 756/15, k. 48v.-49 II K 672/15;

protokół oględzin – k. 73-74 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

umowa pożyczki lombardowej – k. 65 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

notatka urzędowa – k. 68 zbioru A akt 2 Ds. 756/15)

G. Ś. (1) prowadzi skup złomu w T. przy ulicy (...). W nocy 27 lipca 2015 roku D. K. udał się do w/w punktu skupu złomu przy ul. (...) w T., zerwał jedno skrzydło kraty zabezpieczającej okno oraz wepchnął to okno do wnętrza i dostał się do środka budynku biurowego, a następnie wszedł do hali magazynowej.

Uszkodzenie okna spowodowało stratę w wysokości 700 złotych, a uszkodzenie kłódek stratę w wysokości 100 złotych na szkodę G. Ś. (2).

Z punktu skupu złomu przy ul. (...) w T. zostało zabrane:

7. wiadro plastikowe z mosiężnym bilonem o wadze 45 kg (wartość 550 złotych),
8. teczka z dowodem osobistym, dowodem rejestracyjnym od samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), prawem jazdy, dokumentami uprawniającymi do kierowania wózkami widłowymi, dwoma kartami bankomatowymi banku (...) oraz (...) (wartość 50 złotych)
9. karta pamięci do nawigacji marki R. (...) GB (wartość 1250 złotych),
10. dwa telefony komórkowe marki N. (...) (wartość 100 złotych),
11. pistolet wiatrówka 8 strzałowy z magazynkiem z 8 nabojami (wartość 250 złotych),
12. cztery pojemniki z miedzią o wadze łącznej 20 kg (wartość 350 złotych),

13. metalowy zacisk spawalniczy,

14. przedłużacz koloru czarnego o długości 100 metrów (wartość 300 złotych).

Łączna wysokość strat na szkodę G. Ś. (2) wyniosła 3.650 złotych.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k. 20 zbioru A akt 2 Ds. 756/15, k. 111 zbioru A akt 2 Ds. 756/15, k. 45-46 akt sprawy II K 672/15;

zeznania świadka G. Ś. (1) – k. 3v-4 zbioru C akt 2 Ds. 756/15, k. 60v zbioru C akt 2 Ds. 756/15, k. 47v-48 akt sprawy II K 672/15;

protokół oględzin miejsca – k. 7-8 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

notatka urzędowa – k. 1 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

protokół z odtworzenia zapisu – k. 57 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

płyta z nagraniem z monitoringu – k. 58 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

protokół oględzin rzeczy – k.25 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

dokumentacja fotograficzna – k. 42-45 zbioru A akt 2 Ds. 756/15)

W dniu 29 lipca 2015 roku dokonano przeszukania pomieszczeń mieszkalnych w T. przy ulicy (...), w wyniku którego ujawniono torbę koloru czarnego należąca do G. Ś. (1) wewnątrz której znajdowały się monety o różnych nominałach o łącznej wadze 27,3 kg i wartości około 257 - 275 złotych, zaś w trakcie przeszukania D. K. ujawniono u niego zacisk spawalniczy. G. Ś. (1) odzyskał torbę – teczkę koloru czarnego i monety o wadze 27,3 kg, których wartość określił na kwotę około 250 – 270 złotych.

(protokół zatrzymania rzeczy – k. 9-11 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

protokół przeszukania – k. 22-24 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

zeznania świadka G. Ś. (1) – k. 3v.-4 zbioru C akt 2 Ds. 756/15, k. 60v. zbioru C akt 2 Ds. 756/15, k. 47v-48 akt sprawy II K 672/15;

pokwitowanie – k. . 106 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

dokumentacja fotograficzna – k. 52-53 zbioru A akt 2 Ds. 756/15)

D. K. został zatrzymany w dniu 29 lipca 2015 roku o godzinie 12:20, a zwolniony został tego samego dnia o godzinie 15:40.

(protokół zatrzymania osoby – k. 13 zbioru A akt 2 Ds. 756/15)

D. K. ma 24 lata. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Jest kawalerem, żyje w konkubinacie, posiada jedno dziecko w wieku 4 miesięcy. Ma na utrzymaniu konkubinę i jej trójkę dzieci. Od października 2015 roku jest tymczasowo aresztowany. Przed aresztowaniem utrzymywał się z prac dorywczych z czego osiągał dochód w wysokości około 900 złotych.

(informacje podane przez oskarżonego D. K. do protokołu – k. 45v. akt sprawy II K 672/15;

dane osobopoznawcze – k. 34 zbioru A akt 2 Ds. 756/15)

D. K. był uprzednio wielokrotnie karany, w tym m. in. za przestępstwa przeciwko mieniu.

Wobec D. K. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wydał w dniu 5 czerwca 2012 roku wyrok łączny w sprawie II K 149/12, gdzie D. K. wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroków:

- Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 27 kwietnia 2011 roku w sprawie II K 148/11 za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 91 § 1 kk popełniony od 25/26 grudnia 2010 roku do 5/6 lutego 2011 roku
- Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 6 lutego 2012 roku w sprawie VII K 429/11 za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony od grudnia 2010 roku do 27 stycznia 2011 roku.

D. K. odbywał w/w karę łączną w okresie od 9 września 2012 roku do 6 grudnia 2013 roku.

(karta karna – k. 48-50 zbioru A akt 2 Ds. 756/15;

a także znajdujące się na k. 83-90 i k. 94-105 zbioru A akt 2 Ds. 756/15:

wyrok Sądu Rejonowego w P. T.. z dnia 06 października 2010 r. w sprawie VII K 1303/10

postanowienie Sądu Rejonowego w P. T.. z dnia 21 września 2011 r. w sprawie VII K 1303/10

wyrok Sądu Rejonowego w P. T. z dnia 06 lutego 2012 r. w sprawie VII K 429/11

wyrok łączny Sądu Rejonowego w P. T. z dnia 05 czerwca 2012 r. w sprawie II K 149/12

wyrok Sądu Rejonowego w P. T. z dnia 11 lipca 2012 r. w sprawie II K 289/12

wyrok Sądu Okręgowego w P. T. z dnia 09 października 2012 r. w sprawie IV Ka 634/12

wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w P. T.. z dnia 27m kwietnia 2011 r. w sprawie II K 148/11

wyrok Sądu Rejonowego w P. T.. z dnia 08 marca 2012 r. w sprawie II K 412/11

wyrok Sądu Okręgowego w P. T.z dnia 22 czerwca 2012 r. w sprawie IV Ka 409/12

wyrok łączny Sądu Rejonowego w P. T. z dnia 05 czerwca 2012 r. w sprawie II K 149/12)

D. K. nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Nie jest uzależniony od narkotyków, ani od alkoholu. Przejawia cechy osobowości nieprawidłowej.

W czasie dokonywania czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

(opinia sądowo – psychiatryczna k. 119-120 zbioru A akt 2 Ds. 756/15)

Na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku D. K. przyznał się do popełnienia zarzuczanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchany w dniu 29 lipca 2015 roku D. K. przyznał się do popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Wyjaśnił iż w związku z tym, że nie mógł pracować a potrzebował pieniędzy na życie postanowił włamać się do punktu skupu złomu przy ul. (...). Poszedł sam w nocy z niedzieli na poniedziałek z 26/27 lipca 2015 r. Miał ze sobą łom, którym zerwał kłódkę na bramie, później zerwał z zawiasów kratę w oknie i wepchnął do środka okna. Wszedł do środka do pomieszczenia biurowego oraz do hali magazynowej, do której było przejście przez biuro. Stamtąd skradł miedź, która była w pojemnikach, nie

przypomina sobie aby w środku było wiaderko z monetami mosiężnymi, nie skradł przedłużacza. Nie zabrał żadnej teczki koloru czarnego a tym bardziej nie zabrał, żadnych dokumentów m.in. prawa jazdy, dowodu osobistego, karta bankomatowych, uprawnień do kierowania wózkami, kary pamięci do nawigacji. W pomieszczeniu biurowym leżały jakieś papierowe teczki ale do nich nie zaglądał. Z wersalki zdejmował materac gąbkowy ale nie widział tam żadnej teczki koloru czarnego ani żadnych dokumentów. Miedź zapakował do worka i do torby a następnie położył te rzeczy w krzaki niedaleko punktu skupu złomu. Do domu dotarł około godz. 05.00. Po chwili wyszedł z domu i poszedł zabrać worek i torbę z miedzią. Z tymi rzeczami pojechał bussem do P. T. i tam w punkcie skupu złomu przy ul. (...) koło Ż. od wjazdu od T. M.. oddał miedź na swój dowód osobisty. Za ten złom dostał niecałe 600 złotych. W tym roku jeszcze przed ogłoszeniem mu dozoru Policji wieczorem w T. M.. przed wieżowcem przy ul (...) sprzed drugiej albo trzeciej klatki skradł rower, który był przypięty do słupka zapięciem nie pamięta jakiego koloru. Miał przy sobie nożyce do cięcia. Ten rower był marki R. nie pamięta jakiego koloru. Ten rower oddał do Lombardu w P. T. przy ul. chyba Wojska Polskiego zaraz za wiaduktem. Ten rower oddał na swoje nazwisko nie pamięta ile dostał za ten rower w Lombardzie. Oczywiście nie wykupił tego roweru. Na następny dzień po kradzieży zawiózł ten rower do Lombardu. Tej kradzieży dokonał sam. Do P. pojechał tym rowerem. Ten rower był w miarę dobry i raczej nowy. Już więcej żadnych innych czynów nie dokonał.

Przesłuchany w dniu 09 września 2015 roku D. K. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

(wyjaśnienia D. K. – k. 20 zbioru A akt 2 Ds. 756/15, k. 111 zbioru A akt 2 Ds. 756/15, k. 45-46 akt sprawy II K 672/15)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd co do zasady uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego **D. K.** zarówno te złożone w toku postępowania przygotowawczego, jak i podczas postępowania sądowego. Jednocześnie Sąd uwzględnił okoliczność, że oskarżony przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, zaprzeczył jedynie faktowi zaboru między innymi przedłużacza i teczki w której znajdował się portfel z dokumentami.

W ocenie Sądu, zasługują na wiarę zeznania pokrzywdzonego K. K. (2). Zeznania te znajdują potwierdzenie w wiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego i nieosobowym materiale dowodowym.

Również za wiarygodne Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego G. Ś. (1). Świadek szczegółowo określił jakie przedmioty zostały mu zabrane. Co do większości z wymienionych przez świadka rzeczy, oskarżony przyznał się, że je zabrał. Podnieść należy, że oskarżony **D. K.** zaprzeczył, jakoby zabrał między innymi przedłużacz i teczkę w której znajdował się portfel z dokumentami. W tym zakresie Sąd nie dał wiary jednak wyjaśnieniom oskarżonego z uwagi na to, że w wyniku przeszukania ujawniono w pomieszczeniach zajmowanych przez oskarżonego przedmiotową teczkę wypełnioną mosiężnym bilonem.

Zeznania świadka M. C. – prowadzącego lombard w P. Sąd uznał za wiarygodne, albowiem jego depozycje korelują z uznanymi w tym względzie za wiarygodne wyjaśnieniami oskarżonego D. K..

Za nie budzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał pozostałe dowody nieosobowe znajdujące się w aktach sprawy, między innymi te, do których odwołał się czyniąc ustalenia faktyczne, gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ich sporządzeniu. Dowody te zostały sporządzone przez kompetentne organy w przepisanej przez prawo formie i nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i ich treść nie budziła wątpliwości.

Reasumując Sąd dał wiarę co do zasady wyjaśnieniom **D. K.**, złożonym w toku postępowania przygotowawczego i sądowego. Bowiem oskarżony przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i opisał okoliczności ich popełnienia, a wyjaśnienia te są zasadniczo przekonujące i korespondują z depozycjami świadków oraz dowodami rzeczowymi tworząc logiczny obraz zdarzeń.

Trudno bowiem wskazać na jakikolwiek racjonalny powód, dla którego oskarżony miałby sam siebie pomawiać o zachowania, które nie były jego udziałem w rzeczywistości, narażając się w ten sposób na odpowiedzialność karną. Ponadto, przyznanie się oskarżonego znajduje potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym. Oskarżony wyjaśnił, w jakich okolicznościach znalazł się na miejscach kradzieży. Jego wyjaśnienia co do zasady znajdują dodatkowo potwierdzenie w pozostałych i pozytywnie ocenionych dowodach zarówno osobowych, jak i nieosobowych. Tym samym, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w części, w jakiej pozostają zgodne z pozostałym, uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że:

- w nocy 27 lipca 2015 r. w T. M.. woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do punktu skupu złomu przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu jednego skrzydła kraty zabezpieczającej okno oraz wepchnięciu tego okna do wnętrza dostał się do środka budynku biurowego skąd zabrał w celu przywłaszczenia wiadro plastikowe z mosiężnym bilonem o wadze 45 kg, teczkę z dowodem rejestracyjnym od samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), prawem jazdy, dokumentami uprawniającymi do kierowania wózkami widłowymi, dwoma kartami bankomatowymi banku (...) oraz (...) oraz kartą pamięci do nawigacji marki R. (...) GB, dwa telefony komórkowe marki N. (...), pistolet wiatrówka 8 strzałowy z magazynkiem z 8 nabojami, następnie z hali magazynowej zabrał w celu przywłaszczenia cztery pojemniki z miedzią o wadze łącznej 20 kg, metalowy zacisk spawalniczy oraz przedłużacz koloru czarnego o długości 100 metrów, powodując straty w łącznej wysokości 3.650 złotych na szkodę G. Ś. (1), to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
- w okresie od 26 kwietnia 2015 r. do 27 kwietnia 2015 r. z klatki schodowej bloku w T. M.. woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki R. (...) o wartości 849 złotych, czym działał na szkodę K. K. (2), to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.k.

Dla zaistnienia przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. niezbędne jest wykazanie, iż sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, to jest tego, że zmierzał do przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej oraz, że przywłaszczenie tego fizycznie dokonał. W taki sposób działał oskarżony **D. K.** Oskarżony dokonując kradzieży działał w zamiarze bezpośrednim, albowiem jego zachowanie było ukierunkowane na określony cel, którym było przywłaszczenie cudzych rzeczy ruchomych. Oskarżony zrealizował całość znamion strony przedmiotowej tj. zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia.

D. K. został również oskarżony o popełnienie czynu stypizowanego w art. 279 § 1 k.k., a zatem kradzieży z włamaniem. Zgodnie zaś z treścią art. 279 § 1 k.k. kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera cudzą rzecz ruchomą w celu przywłaszczenia w następstwie jakiegokolwiek fizycznego oddziaływania i usunięcia w ten sposób przeszkody materialnej będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Sąd ustalił, że oskarżony przełamał zabezpieczenie poprzez zerwanie jednego skrzydła kraty zabezpieczającej okno i wepchnięcie okna do wewnątrz w celu dostania się do wnętrza budynku i dokonał również zaboru cudzych rzeczy ruchomych.

Przestępstwo określone w art. 279 k.k. stanowi typ kwalifikowany dla trzech odmian kradzieży opisanych w art. 278 k.k., a mianowicie dla: kradzieży typu podstawowego z art. 278 § 1 k.k., kradzieży programu komputerowego z art. 278 § 2 k.k. oraz kradzieży energii elektrycznej lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego z art. 278 § 5 k.k.

Wobec powyższego Sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu inkryminowanego oskarżonemu opisanego w punkcie I. aktu oskarżenia art. 278 § 5 k.k. i art. 278 § 1 k.k. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21.10.2003 r., I Kzp 33/03, opubl. Biul.SN 2003/10/18).

Konsekwencją utworzenia odrębnego typu przestępstwa kradzieży karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego jest w każdym przypadku takiego czynu odpowiedzialność karna sprawcy za przestępstwo kradzieży. Ujęcie przestępstw kradzieży z włamaniem i rozboju przez określenie czynności wykonawczej zwrotem "kto kradnie" wskazuje, że karta do bankomatu może być także przedmiotem tych przestępstw. Natomiast jest rzeczą oczywistą, że wyodrębnienie karty jako osobnego przedmiotu ochrony, nie pozwala na uznanie, że karta uprawniająca m. in. do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego, mieści się w pojęciu "rzecz ruchoma", stanowiącym przedmiot pozostałych przestępstw przeciwko mieniu.

W tej sytuacji uzasadniona jest konstatacja, że ustawodawca, tworząc typ kradzieży karty do bankomatu (art. 278 § 5 k.k.) stworzył normę *lex specialis* w stosunku do normy zawartej w art. 275 § 1 k.k., przewidującej odpowiedzialność karną m. in. za kradzież dokumentu. Zasada racjonalnego ustawodawcy wyłącza bowiem wniosek, że poza wypadkami kradzieży, karta do bankomatu pozbawiona została ochrony prawnej przed innymi kryminalizowanymi działaniami. Należy zatem przyjąć, że obok przewidzianej w art. 278 § 5 k.k. ochrony przed kradzieżą, przysługuje jej także ochrona jako dokumentowi, podlegającemu zaliczeniu do zbioru dokumentów określonego w art. 115 § 14 k.k.

Zgodnie z art. 275 § 1 k.k. kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradnie lub go przywłaszcza, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Strona podmiotowa przestępstwa przewidzianego w art. 275 k.k. polega na umyślności. W przypadku czynu, który polega na kradzieży lub przywłaszczeniu określonego w tym przepisie dokumentu, sprawca może działać tylko z zamiarem bezpośrednim.

Nie budzi wątpliwości, że oskarżony zabrał teczkę, w której znajdowały się dokumenty G. Ś. (1), jednakże brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że działanie oskarżonego było nakierowane na kradzież przedmiotowych dokumentów, tym bardziej, że torba – teczka, której przywłaszczenia dokonał, co do zasady nie jest przedmiotem, w którym przechowuje się takie dokumenty jak chociażby dowód osobisty, dlatego też Sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu art. 275 § 1 k.k.

W myśl art. 276 k.k., kto niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznym, ukrywa lub usuwa dokument, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Ukrywanie oznacza stworzenie takiego stanu rzeczy, że dokument staje się niedostępny dla osób, które mają prawo i chcą z niego skorzystać. Możliwość przypisania oskarżonemu przestępstwa określonego w art. 276 k.k. w postaci ukrywania wskazanego tam dokumentu zachodzi jedynie wówczas, gdy wykazane zostanie, że on sam podjął działanie, w wyniku którego dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, został ukryty przed osobą uprawnioną do dysponowania nim, czyli umieszczony w takim miejscu, o którym osoba ta nie wie lub do którego nie ma dostępu albo ma dostęp utrudniony, lub uczynił to wspólnie z inną osobą albo z innymi osobami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.05.2002 r., V KKN 404/99, LEX).

Zważywszy na okoliczność, iż dyspozycję cytowanego przepisu art. 276 k.k. można wyczerpać, zarówno działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, jak również umyślnie z zamiarem ewentualnym, Sąd stoi na stanowisku, iż można przypisać oskarżonemu D. K. zabór w celu przywłaszczenia teczki wraz ze znajdującymi się w niej między innymi dokumentami w postaci dowodu rejestracyjnego i prawa jazdy, które w następstwie działania oskarżonego zostały umieszczone w takim miejscu, które uniemożliwiło pokrzywdzonemu ich dysponowaniem.

Kontynuując przedmiotowe rozważania stwierdzić należy, iż oskarżony **D. K.** popełnił zarzucany mu czyn w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 k.k. Wcześniej bowiem skazany był wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 5 czerwca 2012 roku w sprawie II K 149/12. **D. K.** wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroków:

- Sądu Rejonowego w P. T. z dnia 27 kwietnia 2011 roku w sprawie II K 148/11 za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 91 § 1 k.k. popełniony od 25/26 grudnia 2010 roku do 5/6 lutego 2011 roku

- Sądu Rejonowego w P. T. z dnia 6 lutego 2012 roku w sprawie VII K 429/11 za czyn z art. 279 § 1 k.k. popełniony od grudnia 2010 roku do 27 stycznia 2011 roku.

Przy czym, oskarżony **D. K.** odbywał w/w karę łączną w okresie od 9 września 2012 roku do 6 grudnia 2013 roku.

Z powyższego wynika, iż karę tą odbywał przez okres powyżej 6 miesięcy, zaś kolejne przestępstwa popełnił przed upływem 5 lat od jej odbycia. Popełnione przestępstwa są podobne do tych, za które był uprzednio skazany, albowiem również skierowane jest przeciwko mieniu, a więc są to przestępstwa tego samego rodzaju, co czyny popełnione uprzednio.

Wobec powyższego Sąd przyjął, iż czyny:

- opisany w punkcie I. aktu oskarżenia wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
- o[pisany w punkcie II. aktu oskarżenia wyczerpuje dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Niewątpliwie na gruncie analizowanej sprawy należało zwrócić także szczególną uwagę na fakt, iż jeden z czynów oskarżonego **D. K.** został popełniony w nocy 27 lipca 2015 roku, a drugi w okresie od 26 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku.

W tym stanie rzeczy, priorytetowe znaczenie miało prawidłowe skonfrontowanie regulacji prawnych odnoszących się do zdarzenia będącego przedmiotem osądu, obowiązujących zarówno w chwili popełnienia czynu zabronionego, jak i w momencie orzekania.

Zadaniem Sądu była zatem ocena całokształtu konsekwencji prawnych wynikających dla sprawcy z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw. Ustawą "względniejszą dla sprawcy" w rozumieniu dyrektywy wypływającej z art. 4 § 1 k.k. jest ta ustawa, która zastosowana w konkretnej sprawie, po uprzedniej wszechstronnej ocenie całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw, przewiduje dla sprawcy najłagodniejsze konsekwencje. Decydują o tym różne kryteria, przykładowo: surowość ustawowego zagrożenia karą, okres przedawnienia, możliwość stosowania kontratypu, nadzwyczajnego złagodzenia kary, warunkowego umorzenia postępowania itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2003 r., IV KKN 466/00, LEX nr 81200; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2004 r., III KK 125/03, LEX nr 110539; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2007 r., V KK 194/07, opubl. Prok. i Pr. 2008/1/1; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., V KK 199/05, LEX nr 176023).

Trafnie podkreślił Sąd Najwyższy (por. wyrok z dnia 23 października 2012 r., V KK 447/11, LEX nr 1228655), że przy dokonywaniu oceny poszczególnych ustaw w celu ustalenia, która z nich jest „względniejsza” w rozumieniu art. 4 § 1 k.k., równorzędne znaczenie mają zarówno sama wysokość sankcji przewidzianych za ten sam typ przestępstwa w porównywanych ustawach, jak i warunki zaostżenia lub łagodzenia kary, nakładania obowiązków oraz orzekania nawiązek i innych środków karnych, skutki skazania i przedawnienie. W wyroku tym Sąd Najwyższy sformułował słuszny pogląd, że reguła zawarta w art. 4 § 1 k.k. ma zastosowanie nie tylko do sytuacji, w której ustawa względniejsza obowiązywała w czasie popełnienia przypisanego sprawcy przestępstwa, lecz także do sytuacji, w której w okresie między chwilą popełnienia przestępstwa a chwilą orzekania obowiązywała, choćby przez krótki okres, taka ustawa względniejsza. W ten sposób Sąd Najwyższy wypowiedział się za stosowaniem ustawy pośredniej, jeżeli była ona w układzie zmieniających się przepisów najwzględniejsza.

Przy ocenie "względności ustawy" należy brać pod uwagę wszystkie prawnokarne instytucje porównywanych ustaw, które mogłyby mieć zastosowanie do danego sprawcy, tj. nie tylko samo zagrożenie karą, ale też np. przedawnienie, instytucje probacyjne, granice wieku odpowiedzialności karnej, dyrektywy wymiaru kary, powrotność do przestępstwa, zatarcie skazania, nadzwyczajne złagodzenie kary; ocena ta powinna być dokonywana in concreto, a

nie in abstracto (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996 r., I KZP 2/96, opubl. OSNKW 1996, nr 3-4, poz. 16; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., V KKN 67/01, opubl. OSNKW 2002, nr 5-6, poz. 36).

Podkreślić należy, iż stosowanie reguł intertemporalnych wskazanych w art. 4 k.k. jest obowiązkiem sądu i na podstawie tych reguł należy rozwiązywać kolizje wynikające z różnic uregulowań prawnych zawartych w różnych ustawach obowiązujących w chwili popełnienia czynu oraz w okresach późniejszych, aż po dzień orzekania przez sąd odwoławczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., II KK 297/04, opubl. Prok.i Pr. 2005/12/1).

W tym stanie rzeczy, Sąd rozstrzygając o tym, której z kolidujących ustaw w przedmiotowej sprawie należy przyznać prymat, dokonał analizy całego systemu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia czynów (to jest w nocy 27 lipca 2015 roku i w okresie od 26 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku) oraz w czasie orzekania (to jest w dniu 09 maja 2016 roku).

W tym miejscu wskazać bowiem trzeba, w wyniku nowelizacji kodeksu karnego z dnia 6 czerwca 1997 r. po dacie czynów, dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 541), która weszła w życie w dniu 18 maja 2015 roku, oraz ustawą z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 z późn. zm.), a także ustawą z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. z 2015 r. poz. 189), która weszła w życie w dniu 2 marca 2016 roku, a także ustawą z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2016 r., poz. 428), która weszła w życie w dniu 15 kwietnia 2016 roku, oraz ustawą z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437), która weszła w życie w dniu 15 kwietnia 2016 roku, doszło do takiego ukształtowania przepisów prawa materialnego, które w ocenie Sądu powoduje, i powyższe unormowania prawne w aspekcie przestępstw przypisanych oskarżonemu przesadzają o zastosowaniu ustawy obowiązującej od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 14 kwietnia 2016 roku.

W tym miejscu trzeba wskazać w szczególności, że art. 71 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Z 2015 r., poz. 396) zezwalał Sądowi, w przypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, na orzeczenie grzywny w wysokości do 270 stawek dziennych. Tymczasem po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Z 2015 r., poz. 396), brak jest wspomnianego ograniczenia w treści wskazanego przepisu, co oznacza, że w tym zakresie ustawa obowiązująca poprzednio jest dla oskarżonego względniejsza. Oczywiście Sąd miał na uwadze, że art. 70 § 1 k.k. przewiduje obecnie, iż okres próby może wynosić co najmniej rok (wobec 2 lat w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r.), lecz Sąd uwzględnił zarazem treść art. 72 § 1 k.k., który w obecnym brzmieniu wymaga obligatoryjnie orzeczenia obowiązku probacyjnego przy zawieszeniu wykonania kary, chyba że orzeczono środek karny. W doktrynie wskazuje się bowiem, iż wyodrębnienie w kodeksie karnym nowego rozdziału Va zatytułowanego „Przepadek i środki kompensacyjne”, w którym zamieszczono dotychczasowe środki karne: przepadek (art. 44, art. 45 i 45a k.k.), obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 46 k.k.) oraz nawiązkę (art. 47 k.k.) powoduje, że przepadek stał się sui generis środkiem penalnym, a obowiązek naprawienia szkody i nawiązka uzyskały status odrębnych środków kompensacyjnych, których nie można już utożsamiać ze środkami karnymi. (por. S. R, Środki karne po nowelizacji w 2015 r., LEX 2015; podobnie J. K., Kodeks karny. Omówienie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396). Ponadto, w wyniku kolejnych nowelizacji kodeksu karnego dokonanych wyżej wymienionymi ustawami doszło do modyfikacji brzmienia art. 37 b k.k., uchylenia w całości art. 60a k.k., oraz zmiany art. 102 k.k.

W aspekcie analizy konsekwencji prawno-karnych Sąd doszedł do przekonania, iż w realiach niniejszej sprawy, w przypadku czynów popełnionych przez oskarżonego (faktycznie przed dniem 15 kwietnia 2016 roku, a jeden z czynów również przed 1 lipca 2015 roku) należało zastosować przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 14 kwietnia 2016 roku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., II KK 297/04,

opubl. Prok.i Pr. 2005/12/1; por. również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.02.2009 r., III KK 349/08, LEX nr 491550).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, że przypisane oskarżonemu czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę.

W momencie podejmowania przypisanych mu działań przestępnych oskarżony był w pełni poczytalny. Stwierdzenie to jest w pełni uzasadnione w świetle orzeczenia sądowno – psychiatrycznego dotyczącego oskarżonego **D. K.**. Wszak z pisemnej opinii biegłych lekarzy psychiatrów jednoznacznie wynika, że oskarżony nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów jednoznacznie wynika, że oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. W ocenie Sądu opinia ta jest jasna, pełna, kompletna i nie zawiera sprzeczności, a także spełnia wszystkie wymogi, o jakich mowa w treści art. 201 k.p.k. Nadto pochodzi od osób fachowych i bezstronnych nie zainteresowanych korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek ze stron procesu.

Ponadto, w ocenie Sądu, przypisane oskarżonemu czyny były bezprawne, a stopień ich społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kar jednostkowych Sąd baczyl, aby były one adekwatne do stopnia winy sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości czynów przez niego popełnionych, jak również współmierne do wagi i okoliczności popełnionych czynów oraz do stopnia naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnie chronionych. W związku z tym, przy wymiarze oskarżonemu kar jednostkowych, na niekorzyść Sąd poczytał oskarżonemu uprzednią, sześciokrotną karalność oskarżonego za osiemnaście przestępstw podobnych, w szczególności w aspekcie wieku oskarżonego (w chwili czynów oskarżony miał 23 lata) oraz działanie w warunkach recydywy podstawowej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Natomiast na korzyść oskarżonego przemawia co do zasady przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że karami adekwatnymi do winy i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu **D. K.** będą:

- za czyn opisany w punkcie I. aktu oskarżenia na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w punkcie II. aktu oskarżenia na podstawie art. 278 § 1 k.k. kara 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wobec tego, że oskarżony popełnił dwa przestępstwa zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za te czyny kary tego samego rodzaju, Sąd na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego **D. K.**, obejmującej kary jednostkowe orzeczone za przypisane oskarżonemu występki, Sąd ocenił związek podmiotowy – przedmiotowy zachodzący pomiędzy nimi oraz związek czasowy. Stwierdzić należy, iż przestępstwa zostały popełnione przeciwko rodzajowo tym samym dobrom, ale dzieli je trzymiesięczny odstęp czasu. Przemawia to za wymierzeniem kary łącznej przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji. Kara pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy, zdaniem Sądu, powstrzyma oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej. Bowiem w ocenie Sądu tylko izolacyjna kara pozbawienia wolności w tym wymiarze daje szansę, aby proces resocjalizacji zakończył się powodzeniem i oskarżony został wdrożony do przestrzegania prawa. W ocenie Sądu nie istnieje żadna pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca na uznanie, że kara w innym wymiarze bądź o charakterze wolnościowym spełniłaby wobec niego

przede wszystkim cele zapobiegawcze. W szczególności jeśli zważyć, iż poprzednio wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie zniechęciła go od ponownego wejścia w konflikt z prawem. Zdaniem Sądu tylko kara bezwzględna pozwoli oskarżonemu dokonać gruntownej analizy swojego postępowania i umożliwi zrozumienie nieopłacalności popełniania przestępstw. Wymierzona kara obok funkcji prewencyjnej i wychowawczej, spełnia także rolę represyjną wobec oskarżonego. W ocenie Sądu rzeczywiste odbycie kary winno wywołać u oskarżonego przekonanie, że popełnianie przestępstw spotyka się z adekwatną do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu reakcją państwa, co skutkować będzie w przyszłości obawą przed ponownym naruszeniem prawa i możliwą ponowną koniecznością izolacji. Wymierzona oskarżonemu kara spełnia również funkcję prewencji generalnej wobec społeczeństwa stanowiąc ostrzeżenie przed konsekwencjami naruszania norm prawno – karnych. Sąd wymierzając karę, liczył się ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i miał na uwadze, że wymierzone kary muszą dawać społeczeństwu gwarancję skutecznego zapobiegania i zwalczania przestępczości.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej, podlegającej wykonaniu kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu **D. K.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 lipca 2015 roku godzina 12:20 do dnia 29 lipca 2015 roku godzina 15:40, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Stosownie do treści art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego D. K. do naprawienia szkody:

III. w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego G. Ś. (1) kwoty 3.400 złotych;

IV. w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. K. (2) kwoty 849 złotych.

W oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), Sąd zwolnił oskarżonego **D. K.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty, uznając, że uiszczenie ich w sytuacji osobistej, majątkowej i rodzinnej byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Sąd miał na względzie okoliczność, iż oskarżony obecnie od października 2015 roku przebywa w Areszcie Śledczym w P., nie posiada żadnego majątku, a ponadto, ma na utrzymaniu konkubinę i troje jej dzieci, a w związku z tym nie mógłby ponieść ich bez uszczerbku dla swojego utrzymania.